

14 sierpnia 1928 r.

B27k 3/40

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 7636.

Kl. 38 h 4.

Carl Schmittutz
(Bad Kissingen, Niemcy).

Przyrząd do wprowadzania w drzewo środków konserwujących.

Zgłoszono 25 sierpnia 1926 r.

Udzielono 27 maja 1927 r.

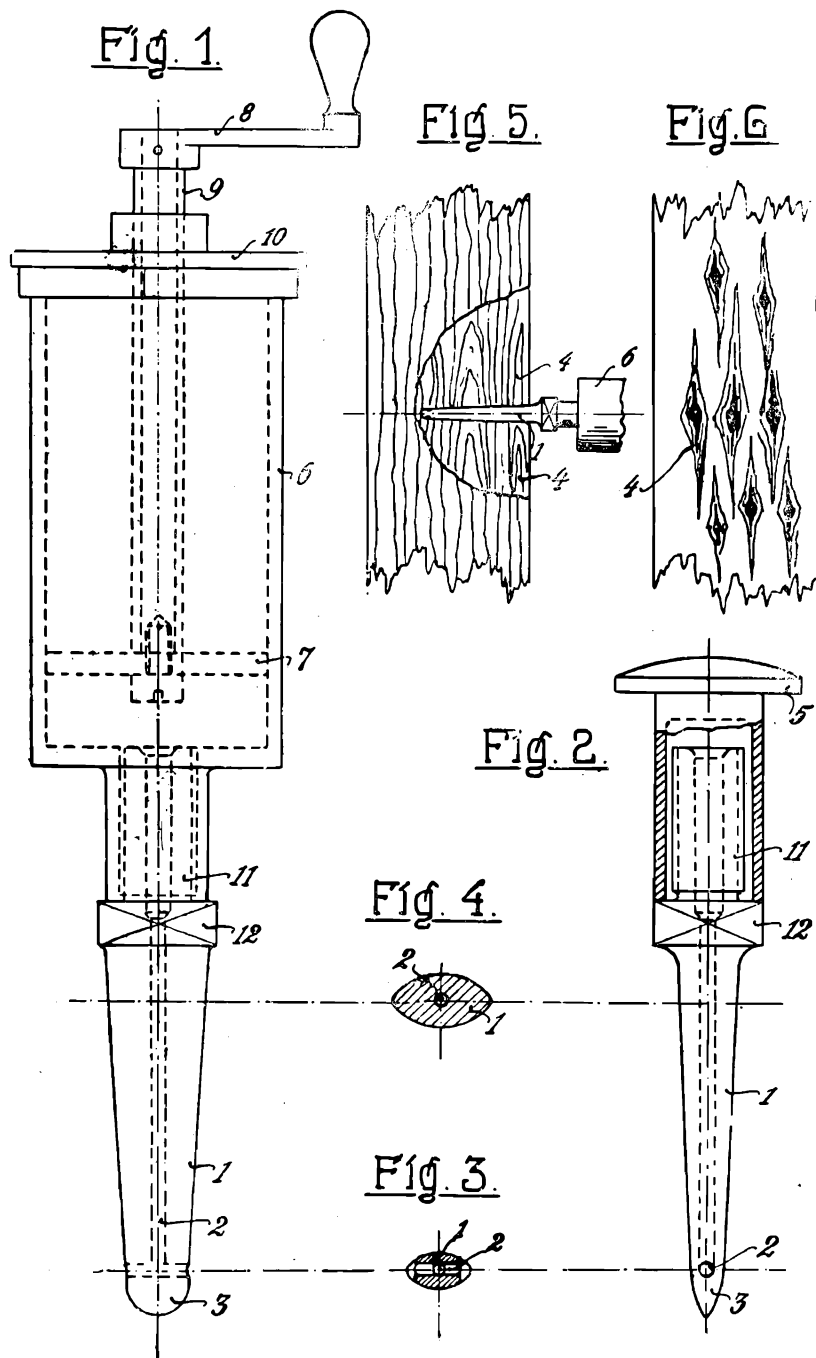
Niniejszy wynalazek dotyczy przyrządu do wprowadzania w drzewo środków konserwujących w postaci pasty.

Przyrząd ten zaopatrzony jest w igłę o przekroju owalnym, zwężającą się stopniowo od nasady ku końcowi, przyczem sam koniec jest silniej zaostroszony. Przez środek igły przechodzi kanał, który w pobliżu końca igły rozgałęzia się na dwie strony, w kierunku większej osi owalnego przekroju. Obrano przekrój owalny, aby igła miała jak największą wytrzymałość i mogła swobodnie przebijać pnie drzewa. Jeżeli przekrój igły jest stosownie dobrany, to można ją wbijać w drzewo bez obawy uszkodzenia, przyczem włókna drzewne nie ulegają zbyt silnym uszkodzeniom, gdyż igłę wbija się w ten sposób, że kierunek wielkiej osi jej przekroju jest zgodny z kierunkiem włó-

kien drzewnych. Mała oś przekroju igły wzrasta nieznacznie w kierunku nasady igły, aby siła potrzebna do wbicia igły nie była zbyt wielka, przyczem wielkość tej osi jest tak dobrana, żeby szczelina wytworzona w drzewie była dość szeroka, lecz żeby włókna, stykające się bezpośrednio z igłą, nie ulegały zbyt wielkim uszkodzeniom. Zakończenie igły jest możliwie ściśnięte, żeby ostrze jej było jak najsilniejsze i żeby wylot kanału mógł być doprowadzony możliwie blisko końca igły, gdyż w tym wypadku środek konserwujący wchodzi głębiej w drzewo.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia boczny widok przyrządu z pompą napełnioną środkiem konserwującym; fig. 2 boczny widok przyrzą-

du, zaopatrzonego w głowicę, umożliwiającą wbijanie igły w drzewo; fig. 3 i 4 przedstawia przekroje igły w odniesieniu do fig. 1; fig. 5 przedstawia pionowy przekrój części pnia drzewa z wbicią igłą; fig. 6 boczny widok tego samego pnia z szczelinami pozostałymi po wbiciu igły.

Przyrząd ten zaopatrzony jest w igłę 1, która ku końcowi stopniowo się zwęża i posiada stromo zaostrowany koniec 3 (fig. 3). Koniec igły ma kształt półkola (fig. 1). Opisane ukształtowanie igły ułatwia jej wbijanie, zwłaszcza gdy drzewo jest wilgotne. Tego rodzaju igłę łatwiej jest wbić w twarde drzewo niż igłę z zakończeniem stożkowym.

Przez środek igły przechodzi kanał 2, który w pobliżu jej końca 2 rozgałęzia się na dwie strony. U nasady igły jest zaopatrzona w cylindryczne zgrubienie 12, które ją oddziela od gwintowanej części 11. Na zgrubieniu 12 opiera się głowica 5, którą się luźnie nakłada (fig. 2) przy wbijaniu igły w drzewo. Na zgrubieniu 12 opiera się również część łącznika pompy (fig. 1), która składa się z cylindra 6 i tłoka 7, wprawianego w ruch zapomocą śrubowego wrzeciona 9. Wrzeciono 9 jest prowadzone w pokrywę 10 pompy, a obraca się zapomocą korby 8.

Fig. 2 przedstawia igłę z luźnie nałożoną głowicą 5, w którą się uderza przy wbijaniu igły w drzewo. Po wbiciu igły zdejmuje się głowicę i nakręca się np. zapomocą pompy, której cylinder 6 jest napełniony pastą (fig. 1). Przy obracaniu wrzeciona śrubowego 9, tłok 7 posuwa się naprzód i wtlacza zawartość cylindra 6 w drzewo, za pośrednictwem kanału 2 igły.

Igła może być ewentualnie połączona z jakimś specjalnem urządzeniem mechanicznem, służącym do jej wbijania i wtlaczania w drzewo środka konserwującego.

Nakłucia w drzewie nie powinny leżeć

na jednej prostej linii, żeby środek konserwujący rozdzielał się równomiernie na cały przekrój pnia.

Fig. 5 i 6 wskazują, że poniżej i powyżej białej igły drzewo się rozszczepia, a powstałe w ten sposób szczeliny wypełnia pasta wychodząca z otworów 2, zajmując przestrzeń zakreskowaną na fig. 5. Z tych przestrzeni pasta rozchodzi się w drzewie nie tylko w kierunku włókien, lecz także w kierunku promieniowym.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do wprowadzania w drzewo środków konserwujących w postaci pasty, znamienny tem, że posiada igłę o przekroju owalnym, zwężającą się stopniowo od nasady ku końcowi, przyczem zwężenie to w kierunku mniejszej osi przekroju igły jest bardzo małe, przyczem sam koniec igły jest stromo zaostrowany, a wewnętrzny kanał igły dochodzi aż do miejsca, w którym zaczyna się jej ostrze i jest na końcu rozgałęziony tak, że jego dwa przeciwległe wyloty leżą na większej osi przekroju igły.

2. Przyrząd według zastrz. 1, znamienny tem, że zakończenie igły ma kształt płaskiego ostrza o przekroju półkulistym.

3. Przyrząd według zastrz. 1, znamienny tem, że nasada igły jest zaopatrzona w zewnętrzny gwint, służący do połączenia igły z pompą oraz do wtlaczania w drzewo środka konserwującego zapomocą wewnętrznego kanału igły.

4. Przyrząd według zastrz. 1, znamienny tem, że nasada igły jest zaopatrzona w zgrubienia, na które nakłada się urządzenie służące do wbijania igły w drzewo.

Carl Schmittutz.

Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.